

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: T.V. , narozený dne ... , bytem ...,
zastoupeného: Mgr. Václav Voříšek, advokát, sídlem Ledčická
649/15, 184 00 Praha 8,

proti

žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, IČ 70890366, sídlem Škroupova 18,
306 13 Plzeň,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 4. 2018 č. j. PK-DSH/3222/18,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Stod ze dne 24. 1. 2018, čj. 1147/18/OSD, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o provozu“ nebo „silniční zákon“), pro porušení § 18 odst. 3 téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta 2 500,- Kč a náhrada nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobce v žalobě zejména namítal, že se správní orgány nedostatečně vypořádaly s navrženými důkazy a tvrzeními žalobce, že vozidlo, které je na výstupu z rychloměru, není jeho vozidlem. Rovněž namítal, že správní orgán prvního stupně bezdůvodně favorizoval tvrzení policistů před jeho, což je dle nálezů ÚS ze dne 22. 6. 2016, sp. zn. I. ÚS 520/16 špatně. Žalobce v doplnění odvolání rovněž poukázal na to, že policisté mají na řízení zájem, a že je pravděpodobné, že jsou „pod vlivem“ tzv. čárkového systému, přičemž k daným tvrzením připojil i relevantní podklady, které tvrzení podporují. Žalobce též poukázal na fakt, že se policista mohl buďto dívat do rychloměru nebo na vozidlo. Pokud se člověk podívá na vozovku, ve vzdálenosti 360 metrů, je možnost, že vzdálenost neodhadne a zaměří se na zcela jiné vozidlo. Žalobce přitom poukázal na fakt, že jel společně se dvěma dalšími dodávkami za dodavatelem. Tyto dodávky přitom byly identické a jely u sebe. Je proto možné, že vozidlo, kterému byla naměřena rychlost, nebylo vozidlem odvolatele. Žalobce poukázal i na to, že výslech policistů byl proveden nesprávně, neboť nedošlo k dotazu na poměr mezi žalobcem a policistou; žalobce přitom nemá dobré vztahy s policisty, je proto možné, že ho policisté schválně pokutovali, aniž by to byl on, kdo se přestupkového jednání dopustil. Žalobce konečně namítal, že správní orgán prvního stupně nepostupoval v souladu s § 3 správního řádu, když neprovedl důkaz originálním výstupem z rychloměru z důvodu nadbytečnosti a ne hospodárnosti. Žalovaný se dle žalobce dostatečně nevypořádal se shora uvedenými námitkami žalobce. Dále žalobce namítal, že si policista zcela jistě před výsledkem přečetl spis či poznámky, a ten v podstatě „převykládal“, čímž však zmařil účel výslechu, kdy má vyslýchaná osoba říci, co v konkrétní časový okamžik svými smysly vnímala. K potvrzení tohoto tvrzení žalobce navrhl provedení vyšetření paměti onoho policisty, kterým bude prokázáno, že daný policista si zcela jistě nebude konkrétně pamatovat po dvou měsících jednu z mnoha věcí, kterou zažije. Žalobce rovněž namítá, že mu nebyla dána možnost se na místě vyjádřit. Není pravda, že by na místě nenamítal, že nejvyšší dovolenou rychlost nepřekročil. Policisté mu pouze nedali možnost se již na místě vyjádřit, a tak se vyjádřil až ve správním řízení. Policista je dle žalobce zjevně podjatý, má na řízení zájem a dokonce je pravděpodobně zaujatý i vůči žalobci. Policisté postupovali v rozporu s Návodem k obsluze, jsou tedy *de facto* nuceni vypovědět, že měřili správně a že jsou nezaujatí, protože pokud by se prokázalo, že tomu tak nebylo, hrozil by jim trest. K jejich výpovědi by se tedy nemělo přihlížet a o uceleném řetězci důkazů se tedy nedá hovořit. Žalobce rovněž namítal, že žalovaný hodnotil neprovedený důkaz, což je v rozporu s právní větou z rozsudku NSS ze dne 29. 5. 2015, č. j. 5 As 185/2014-40, když uvedl, že *je prakticky vyloučené, že by předmětným místem v krátkém sledu projíždělo několik zcela identických dodávkových vozidel, když na fotografii z radaru je zachyceno toliko jedno vozidlo a poblíž něho žádné jiné....* Dané tvrzení žalovaného má žalobce za liché, neboť před i za změřeným vozidlem je zachyceno přibližně 15 metrů, což by byl rozstup zcela nedostatečný při rychlosti 90 km/h. Žalobce dále namítal, že správní orgány se nedostatečně zabývaly tím, zda je zhoršená kvalita snímku způsobena rozbitým rychloměrem a nesprávně neprovedli žalobcem navržený důkaz ohledáním rychloměru. Žalobce zopakoval, že bylo měřeno v rozporu s návodem k obsluze, když bylo měřeno proti slunci. K tomu navrhl provést důkaz vyjádřením ČMI, ze kterého dle žalobce vyplývá, že pokud je měřeno v rozporu s návodem k obsluze, nelze garantovat, že měřená rychlost je rychlostí správnou. Žalobce dále navrhl přehrání videa z internetového webu www.youtube.com, jako důkazu o nesprávném měření s tzv. slip effectem. Žalobce v této souvislosti namítal, že pohyb měřiče rozhodně nebyl nepravděpodobný. Správní orgán dle žalobce ani u jediného aspektu, ke

kterému při ukládání sankce přihlédl, neuvedl, zda se jednalo o okolnost polehčující či přitěžující a jaký vliv mělo to které kritérium na konečnou výši sankce. Žalobce rovněž namítal, že se správní orgán prvního stupně při ukládání sankce vůbec nezabýval tím, zda nelze aplikovat ust. § 43 a 44 nového přestupkového zákona, což je jeho povinnost. Správní orgán prvního stupně měl v rozhodnutí prvního stupně jasně a přesně uvést, proč dané ustanovení neaplikoval. Žalobce nakonec v žalobě vyslovil nesouhlas se zveřejněním osobních údajů jeho a jeho zmocněnce na internetových stránkách NSS.

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí s tím, že odkázal na napadené rozhodnutí. Podle žalovaného žalobce v žalobě namítá obdobné skutečnosti, jako v rámci podaného odvolání. Dále pak žalovaný konstatoval, že neshledal žádnou zaujatost svědka policisty vůči osobě žalobce a taktéž se nedomnívá, že by svědci vypovídali po předchozím prostudování spisu, tedy jde o ryze účelové tvrzení žalobce. Žalovaný dále neshledal žádné skutečnosti vypovídající o nepravdivosti výpovědi svědka, který by se takto snažil zabránit uložení trestu. Toto tvrzení je dle žalovaného nepodložené. K námitce, že žalovaný hodnotil neprovedený důkaz, žalovaný uvedl, že k takovému pochybení nedošlo, neboť šlo o logickou úvahu v návaznosti na tvrzení žalobce o několika stejných vozidlech jedoucích za sebou. Taková úvaha žalovaného byla podepřena zjištěními z výpovědi svědků. K námitce měření proti slunci – údajně v rozporu s návodem k obsluze žalovaný trval na svých argumentech uvedených v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že dle žalovaného došlo ke změření rychlosti v souladu s Návodem, považuje provedení důkazu vyjádření ČMI za zcela nadbytečné.
4. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., neboť žalovaný i žalobce s tímto postupem výslovně souhlasili.
5. Soud rozhodl o věci podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].
6. Žalobu soud neshledal důvodnou.
7. Ze správního spisu soud zjistil následující. V Oznámení přestupku ze dne 9. října 2017 byl žalobce shledán podezřelým ze spáchání přestupku podle par. 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o provozu, neboť dne 8. 10. 2017 v 17: 13 hod. řídil na silnici 1/26 mezi obcemi Holýšov a Stod ve směru na obec Stod vozidlo VW Combi poznávací značky ... rychlostí 134 km/hod, přičemž v úseku je nejvyšší povolená rychlost 90km/h. Z Oznámení přestupku sepsaného na místě ze dne 8. 10. 2017 vyplývá, že se žalobce odmítl podepsat a k věci vyjádřit. Totéž vyplývá z úředního záznamu ze dne 9. října 2017, z něhož dále vyplývá, že na místě byla provedena lustrace s negativním výsledkem a dechová zkouška řidiče byla negativní. Na záznamu o přestupku konkrétně na fotografii je vidět větší automobil, na druhém listu, kde fotografie není úplně čitelná, jsou ovšem informace o poznávací značce, typu vozidla a jeho rychlosti, kdy rychlost vozidla činila 139 km/h, zachycené radarem. Dále soud ve správním spise ověřil platnost ověřovacího listu.
8. Při ústním jednání dne 12. 12. 2017 svědek prap. K.S. vypověděl, že měření prováděl sám a kontrolu prováděl s kolegou, přičemž po sepsání oznámení přestupku chtěl žalobci toto přečíst ten, však odmítl a odmítl jej i podepsat. Ve vozidle s žalobcem jeli jeho děti ty však, vzhledem k věku, nebyly ztotožňovány. Celou dobu měli s kolegou toto vozidlo od

změření do doby zastavení stále na dohled, proto není možné, aby vozidlo zastavilo a někdo z něho vystoupil, nebo do vozidla někdo přistoupil. Jedná se o rovný úsek.

9. Podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km/h a více nebo mimo obec o 30 km/h a více.
10. Podle § 18 odst. 3 věty první téhož zákona smí řidič motorového vozidla o maximální přípustné hmotnosti nepřevyšující 3 500 kg a autobusu jet mimo obec rychlostí nejvýše 90 km/h, na silnici pro motorová vozidla rychlostí nejvýše 110 km/h a na dálnici rychlostí nejvýše 130 km/h.
11. Ke zjištěným skutkovým okolnostem soud uvádí, že je má za dostatečně a spolehlivě prokazané. Skutkový stav byl zjištěn bez jakýchkoli pochybností. K prvnímu okruhu žalobních námitek tedy, že se žalovaný a správní orgán prvního stupně nedostatečně vypořádali s námitkami a tvrzeními žalobce v průběhu řízení, soud konstatuje, že se žalovaný obsáhlé a velmi vyčerpávajícím způsobem všemi námitkami (že na snímku se nenachází vozidlo žalobce, že je nemožné, aby si policisté kontrolu přesně pamatovali a dalšími) zabýval na straně 7-8 napadeného rozhodnutí. Žalovaný zde uvedl, že z provedeného dokazování lze mít za spolehlivě zjištěné, že vzhledem k pozorování vozidla policistou od změření až po zastavení, nedošlo k záměně vozidel či řidičů. Se závěrem žalovaného se zdejší soud plně ztotožňuje.
12. Dále v případě námítky směřující proti správnému určení měřeného vozidla soud konstatuje, že v daném případě nemůže být pochyb o správné identifikaci vozu, jehož rychlost byla měřena a jehož majitelem je žalobce. Soud pro tato tvrzení vycházel především z fotografie pořízené při měření, podpořené výpovědi policisty. V daném případě, ačkoliv je fotografie v horší kvalitě, lze vycházet z údajů v záznamu o přestupku uvedených dole v tabulce, které prokazují, že se jednalo o vozidlo žalobce. Z oznámení přestupku, kde jsou identifikační údaje žalobce (jméno, příjmení, číslo op a řp), lze pak ztotožnit i žalobce samotného v roli řidiče. S ohledem na výše uvedené soud konstatuje, že odůvodnění obou rozhodnutí v této záležitosti je dostatečné, a proto není námitka žalobce důvodná.
13. Správní orgán se dobře vypořádal (zamítl jej) s navrženým důkazem originálu z výstupu měření, když dalšího dokazování dle náhledu soudu nebylo třeba. Soud tedy neshledal tuto námitku důvodnou, jelikož žalovaný postupoval v souladu s ust. § 3 správního řádu a prokazatelně zjistil, jaké vozidlo bylo měřeno a kdo jej řídil, nemohlo tedy dojít k záměně měřeného vozidla.
14. Není pravdivé tvrzení žalobce, že mu bylo znemožněno se v průběhu kontroly vyjádřit. Jak je zřejmé z oznámení přestupku a z výpovědi policisty, žalobce se k věci vyjádřit nechtěl, dokonce si oznámení ani nepřčetl nebo nenechal přečíst a nepodepsal jej.
15. Co se týká námítky podjatosti policisty coby svědka, soud neshledal, že by z výpovědi svědka vyplynul jakýkoliv vztah vůči žalobci či věci samotné. Stejně jako žalovaný soud nepochybuje o jeho věrohodnosti, neboť jeho nezávislost nebyla žádným relevantním způsobem zpochybněna. Tvrzení žalobce o možnosti, že ho policisté pokutovali schválně, jelikož nemá s policisty (obecně) dobré vztahy, bylo zcela obecné a nekonkrétní. Takové tvrzení bez patřičných důkazů není s to založit pochybnost o podjatosti policisty S. jako svědka, když jak soud uvedl výše, z jeho výpovědi nevyplynulo, čím by mohla být jeho

věřohodnost zpochybněna. K tzv. „čárkovému systému“ žalobce též nepředložil soudu žádný relevantní důkaz, tudíž soud toto tvrzení shledává ryze účelovým.

16. Z podkladů ve spise je závěr o spáchání přestupku dostatečně a bez důvodných pochybností zjištěn a prokázán, když z ověřovacího listu, fotografie a výpovědi svědka je zřejmé, že přestupek byl spáchán, spáchal jej žalobce a měření bylo provedeno způsobem, který je v souladu se zákonem, a o jehož provedení nejsou žádné pochybnosti.
17. Soud proto neakceptoval ani žalobní námitku, podle níž mohlo dojít k nesprávnému měření v důsledku existence tzv. slip effectu. Správnost provedení měření potvrdil svou výpovědí policista, který byl měření přítomen. Hlavním důkazem správnosti provedení měření je výstup z měření, fotografie, která zachycuje změřené vozidlo na snímku celé a jako jediné a s přiřazenou rychlostí, a to na příjezdu, zhruba uprostřed snímku, i se záměrným křížem. Změřené vozidlo se tak nacházelo v místě radarového svazku. Pořízená fotografie prokazuje, že se v měřícím svazku nenacházely žádné cizorodé předměty, které by mohly ovlivnit měření. V daném případě je vozidlo ve správné pozici a tedy nesprávnost měření lze vyloučit.
18. Další důkaz podporující závěr o bezchybném měření představuje ověřovací list rychloměru, který potvrzuje, že v době spáchání přestupku bylo měřicí zařízení ověřeno Českým metrologickým institutem (ČMI) s výsledkem, že rychloměr lze používat v souladu s právní úpravou metrologie pro měření rychlosti silničních vozidel. Platnost ověření byla stanovena od 3. 4. 2017 (datum zkoušky) do 2. 4. 2018. Soud k tomu dále uvádí, že má za dostatečně prokázané výpovědi zasahujícího policisty, že bylo měřeno v souladu s návodem k obsluze radaru, a to proškolenou osobou.
19. Dle názoru soudu nelze pouze ze špatné kvality snímku vyvozovat měření v rozporu s návodem k obsluze, nebo dokonce rozbitý rychloměr. Z výše uvedeného vyplývá, že bylo měřeno správně, neboť rychloměr zaznamenal všechny potřebné informace o vozidle (rychlost, typ vozidla, RZ, aj.). Pořízená fotografie je sice horší kvality, nicméně z konstantní judikatury NSS vyplývá, že má-li hlídkující policista měřené vozidlo od zaměření do zastavení stále na dohled, a tudíž nemůže dojít k záměně s jiným vozidlem, je i fotografie v horší kvalitě dostatečně průkazná. Z tohoto důvodu má soud za to, že fotografie spolu s výpovědí svědka, má vypovídací hodnotu, když zachycuje pouze jedno vozidlo, na příjezdu, většina záměrného kříže je umístěna na přední masce vozidla a naměřená rychlost vozidla je 139 km/h. O funkčnosti rychloměru pak vypovídá zejména platný ověřovací list (viz výše).
20. Soud se ztotožnil s žalovaným i v tom, že provedenými důkazy byl bez důvodných pochybností zjištěn skutkový stav věci a další dokazování proto bylo nadbytečné. To platí jak pro žalobcem navrhovaný originál výstupu z rychloměru, tak i pro žalobcem navržený důkaz ohledáním daného rychloměru, neboť dle názoru soudu výpověď policisty byla podložena dalším důkazem, a to oznámením přestupku sepsaným na místě kontroly, do kterého se žalobce mohl vyjádřit, ale této možnosti nevyužil, a ověřováním listem k rychloměru.
21. K námitce vnitřní rozpornosti prvostupňového rozhodnutí soud uvádí, že tvrzení žalobce žádnou vnitřní rozpornost rozhodnutí neprokazuje, tedy není vůbec relevantní.
22. Při ukládání sankce podle názoru soudu žalovaný i správní orgán postupovali v souladu se zákonem a hodnotili toliko okolnosti případu. Soud má za to, že správní orgán správně

přihlédl jako k přitěžující okolnosti k celkově velmi vysoké míře překročení rychlosti oproti dovolené rychlosti (o 44 km/h), proto nelze akceptovat, že by míra překročení rychlosti mohla být okolností polehčující jen proto, že ve vztahu ke kvalifikované skutkové podstatě je míra překročení nižší.

23. Ačkoliv správní orgán prvního stupně v závěru svého rozhodnutí konstatoval, že neshledal žádné polehčující a přitěžující okolnosti, lze z jeho předchozí argumentace mít za to, že naopak (na stranách 14 a 15 prvostupňového rozhodnutí) tyto okolnosti hodnotil a dále též uvedl, jaké skutečnosti vnímal jako pro žalobce prospěšné či naopak přitěžující. Není potřeba užití přímo zákonné terminologie “polehčující” a “ přitěžující”, je-li z významu užitých slov zřejmé, jaký dopad budou tyto okolnosti na žalobce mít.
24. Skutečnost, že se správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí výslovně nevyjádřil k možnosti mimořádného snížení pokuty ve smyslu § 44 zákona č. 250/2016 Sb., nezpůsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Mimořádné snížení výměry pokuty je institutem výjimečným, který je správní orgán oprávněn, nikoliv povinen, využít z pouze zákonem stanovených důvodů. Správní orgán tak může, pokud nejsou splněny podmínky pro využití jiných institutů (například upuštění od uložení správního trestu), posoudit specifické okolnosti konkrétního případu, a reagovat tak na situaci, že by pokuta byla nepřiměřeně přísná i v této nejnižší možné výměře. Správní orgán hodnotil polehčující i přitěžující okolnosti, přičemž soud po přezkoumání těchto úvah je toho názoru, že v daném případě nebyly zjištěny žádné mimořádné okolnosti, které by odůvodňovaly aplikaci předmětného ustanovení.
25. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud neshledal potřebu dalšího dokazování, proto z důvodu nadbytečnosti a hospodárnosti řízení neprovedl žalobce navržené důkazy: vyšetření paměti policisty-svědka, vyjádřením ČMI, přehráním odkazu na webu youtube.cz. Dle názoru soudu byl v řízení před správními orgány dostatečně zjištěn a prokázán skutkový stav, věrohodnost výpovědi policisty nebyla ničím relevantním zpochybněna a jeho výpověď byla ucelená a konzistentní, proto soud neshledal důvod pro vyšetření paměti policisty-svědka. Vyjádření ČMI by dle názoru soudu nemohlo v momentálně řešené věci nijak zpochybnit správnost měření. O správnosti měření vypovídá zejména ověřovací list, záznam o přestupku v souvislosti s výpovědí svědka. Za této situace, kdy podle názoru soudu nevznikly důvodné pochybnosti o chybách měření, je rovněž nadbytečným a v rozporu se zásadou hospodárnosti a rychlosti řízení provádět další žalobcem navrhovaný důkaz přehráním videa z webu youtube.com.
26. Nesouhlasem žalobce se zveřejněním osobních údajů jeho a jeho zmocněnce na internetových stránkách NSS se zdejší soud nemohl zabývat, jelikož se ho netýká.
27. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.
28. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 30. září 2019

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně